PETRI HOFMANNI PEERLKAMP,

GYMNAS. DOCCUM. RECTOR.

ORATIO

DE

XENOPHONTE EPHESIO.

ACCEDIT IN EUNDEM OBSERVATIONUM CRITICARUM SPECIMEN.

HARLEMI,
APUD A. LOOSJES, PF.
MDCCCVI.

TACONI SCHONEGEVEL, Doccumano Consuli,

ARIO ADRIANI, Sacrarum literarum in Ecles. Reform. interpreti,

CAROLO AEYELTS, Sacrarum literarum in Ecles. Christiana, interpreti, et

ANNIO de HAAN, Sacrarum literarum in Ecles. Reform. interpreti,

et

Gymnasii Doccumani Curatoribus.

P. D. S. P. H. PEERLKAMP.

Hanc de Xenophonte Ephefio orationem, et in eundem obfervationes, vobis dedicavi, qui fcholam noftram publica muniti auctoritate conftituitis, viri a me multis nominibus amandi! Tenue per fe quidem eft munufculum; fed fi animo meo, quo dedi, metiamini, magnum. — Orationem me, quæ de Xenophonte dixi, vocare, ne miremini. Equidem, quod alii hac de re fentiant, lubens nimirum illud iis relinquo, mihi modo meum judicium relinquant. Sic autem cogito; noftras rationes hic a prifcis mul-

tum esse diversas; illis reorum salutem aut condemnationem plerumque, nobis, quoties publice verba facturi prodimus, auditorum voluptatem quæri et delectationem. Quamquam itaque argumenta sint dissimilia, et nobis illud sæpissime desit, in quo magnopere exsultare possit oratio, consilium autem, ut persuadeamus auditoribus, nobis cum priscis sit commune, vocem usitatam servare malui, quam aut declamationem, aut dissertationem, aut alia ratione hunc meum libellum appellare. —— Vos valete, et, quod facitis, me amate. Scripsi Doccumæ.

LEC-

LECTORI ÆQUO ET ERUDITO.

Istam muneris nostri ratio fert consuetudinem, ut quotannis nobis dicendum aliquid sit pro ea auditorum corona, quæ ad publicam juventutis scholasticæ promotionem, ut dicitur, videndam confluere solet. Magna est, nec diffiteor, quæ hic tractari possit, materia, sed, fere est ut dicam, exigua, quæ non sit tractata. — Quare de Xenophonte Ephesio dicendum mihi arbitratus sum; de quo quamquam quæ dici possint, pleraque occuparunt Casperius et Locella, ut ætate erant superiores, non ideo tamen occasionem ab iis mihi præreptam judicavi, de eo meo more disserendi. Eoque libentius de hoc auctore disserui, quod Specimen in eum observationum criticarum habebam paratum, idque in lucem emittere cogitabam. — Cæterum in annotationibus Græcis accentuum rationem habere no-

 lui.

lui. Idque haud ita nove, nec ab ipso, Græcorum scribendi modo alienum. — Commentatus sum in duos tantum libros, neque in eos tamen omnia, quæ erant parata, dedi. Tres, qui supererant, libros hic reliqui intactos. Itaque interdum et latius de nonnullis rebus disputavi, et in ea dilabi me passus sum, quæ ad Xenophontem non pertinere videri possent. — Quodsi laborem meum sententia tua probaveris, meque hic non omnino inutilem operam præstitisse, aut deinde præstare posse, judicaveris, totum olim a me Xenophontem accipies. Bene vale. —

DOC-

DOCCUMANI CONSULES, ET DE CIVITATE, ET DE SCHOLIS NOSTRIS BENE MERITI!

GYMNASII HUJUS CURATORES, VIRI PRUDENTISSIMI, OPTIMI!

SACRARUM LITERARUM INTERPRETES PLURIMUM VENERANDI!

QUOTQUOT DENIQUE ADESTIS, AUDITORES SPECTATISSIMI!

Eſt quædam in nobis, ut ita dicam cupiditas, quam ab ipſa Natura hauſimus et arripuimus, qua cupiditate trahimur ad exiſtimationem puellarum, quas vel inſigni forma vel egregiis animi ornamentis excellere videmus. Hac exiſtimatione primum quidem omnes, ut debemus, proſequimur; deinde vero ex ingenti multitudine ita rem contrahimus et adducimus in anguſtum, ut omnem exiſtimationem, et, quæ hinc oriuntur, amorem et caritatem, in unam conferamus, eandemque reliquæ vitæ noſtræ ſociam eligamus. Habent hæc tempora magnas ſæpe contentiones, moleſtias, vicisſitudines; hæc juvenum affectus commovent et exercent, hæc ſpem, metum, exſpectationem; hæc iram odium et emulationem excitant; hæc denique eos caſus afferunt, qui in ſcribendo ſuppeditant varietatem, plenam voluptatis cujusdam, qua legentes mire afficimur. —

Talia igitur ſcripta cum ingenti aviditate quaſi devorarentur, plurimos ſingulæ regiones (1) extulerunt auctores, qui ad hæc fingenda animum appulerunt.

Ac Græci quidem (2), qui humanitate et doctrina omnes olim populos præſtabant, quamvis libertate amisſa plurimum etiam priſtinæ illius et veræ eruditionis amiſisſent, hoc tamen ſcribendi genus, novum tunc temporis et inuſitatum, arripuerunt, et majore, quam alii, ſtudio excoluerunt. Ex hoc numero fuere (3) cum plurimi alii, quorum

(1) Plurimos ſingulæ regiones et ſq.] Vetus omnino hoc ſcribendi genus fuit, inquit Salmaſius, Præfat. Achillis Tatii, ac a multis populis politioribus olim hodieque frequentatum. Perſæ imprimis iſta amatoria affectant, qua proſa qua verſu, ſive rythmis, in quibus excellunt. Et videntur ab omni ævo fabulis ad hunc modum ſcriptitandis ſtuduisſe. In Aſiam olim, quam regebant, fabularum Mileſiarum originem intulisſe, non fruſtra credas. Arabibus certe hunc eundem ſcribendi morem ac genium dedere. Hi transmiſere Hiſpanis. A quibus nos porro Galli accepimus. —— Hæc ille.

(2) Ac Græci quidem et ſq.] Eadem ratione hanc in rem diſputat ſcriptor elegantisſimus, Archenholtz, Engeland T. II. p. 232. — Græcos ſcilicet et Romanos aurea literarum ætate, Periclis et Auguſti temporibus, hoc ſcribendi genus ignorasſe; ſerius autem inventum, quum Græcia jam de ſummo eruditionis ac doctrinæ gradu esſet dejecta, in literarum tamen humanitate aliis nationibus esſet exemplo. —— Cæterum e Latinis qui tales fabulas ſcripſerint, referuntur Appulejus et Martianus Capella.

(3) Ex hoc numero fuere et ſq.] Ingens Eroticorum fuit numerus, de quibus Fabricius in Bibl. Græc., Morhof. Polyh. et Galeus ad Parthenii Erotica. Præter hos autem, quos nominavi, exſtant Euſtathius, ſive Eumathius, cujus inventiones frigidiuſculæ, narrationes fere ὁμοειδεις και πιθανον ουκ ἐχουσαι, ut

rum labores temporum injuria perierunt, tum, qui etiamnum exſtant, Heliodorus, Achilles Tatius, Longus, et Xenophon Epheſius: ſuis quique meritis ſpectandi illi quidem, tamen Xenophon Epheſius habet brevitatem quandam, ſuavitatem et elegantiam, quibus ſe ipſe præ aliis commendare mihi videtur.

Quare, quum hodiernus dies dicendi partes mihi injunxerit, de hoc ſcriptore nonnulla in medium proferre, nec a muneris mei ratione, nec a ſenſu veſtro alienum duxi. Vos quidem, Auditores, hæc ita accipiatis quæſo rogoque, ut ea non tam rerum gravitate et novitate, quam meo Græcas literas juvandi ſtudio metiamini. ——

Xenophontem igitur Epheſium plurimi eruditorum ad ſæculum a C. N. ſecundum aut tertium referunt, argumentis potisſimum iis nixi, quæ ex ipſius ſtilo et rebus quas narrat, duxerunt. His tamen, ut ea nec omnino in dubium vocanda, ſic neque fidem habendam cenſeo. Dicendi genus, ducit quidem illud colorem ab eo tempore, quo, qui hoc uſus

ut de eo ſentit Caſaub. in Caſaubonianis p. 13. —— Nec eo melior Theodorus Prodromus, cujus de Rhodantes et Doſiclis amoribus legimus jambica; ut adeo credam, Lexico Stephaniano nihil ideo deceſsiſſe, quod hi amorum libri intacti ab illo fuerunt. Quod cogitare videtur Borrichius de Lexic. Græc. p. 51. —— Referantur et huc, ſi placet, Luciani Amores, Ariſtæneti, et aliquot etiam Alciphronis Epiſtolæ, cujus ego paucas, quas dedit, amatorias, omnibus Ariſtæneti longe præfero. Hic, ut aliorum ſe plumis exornavit, ſæpe etiam ita Xenophonte uſus vel potius abuſus eſt, ut integra verba tranſcripſerit. Exempla in Locellæ commentariis exſtant.

ufus eft, vixit; quis vero ignorat quanta fit vis ftudii et imitationis in eo mutando, præcipue fi id ipfum egerint auctores, ut laterent? ——

Quod quidem Xenophontem (4) fecisfe femper arbi-

(4) Quod quidem Xenophontem et fq.] Illud, quod, anteaquam de aliorum opinione quidquam cognoveram, in mentem mihi venit, fufpicatus eft etiam Bodoni Præf. Longi fui. —— Quod παραδοξον quidem, verumtamen non prorfus contemnendum vocat Locella. præfat. pag. 6. —— De Charitone fuo fimile quid fufpicatus eft Dorvillius in Anim. I. 1. p. 7. —— Forte Erotici fcriptores e re fua non esfe vera nomina libris fuis infcribere perfpexerunt, præfertim iis temporibus viventes, quæ hæc ludicra omnino non admittere videbantur. Exemplum certe habemus in Heliodoro, cui Aethiopica fua non exigua conflasfe negotia, inde conjici poteft, quod nonnulli narrant, libros igne damnatos, eorumque auctori, nifi ipfe combureret, munus iri abrogatum. Erat autem Epifcopus. Quod negasfe fertur. Quæ tamen viris doctis a veritate esfe videntur aliena. Cf. quæ poft Fabricium, dedere Crænius Thef. Optim. Libror. Exercit. II. p. 26. et J. Klefekerus in Bibliotheca Erudit. Præcoc. p. 158. Ac Socrates quidem Eclefiafticus l. l. a Fabricio, vocat Aethiopica, πονηρα ἐρωτικα βιβλια. et Nicephorus τας βιβλους ὑπαναπτουσας τον ἐρωτα. Tam fi illi hæc de Heliodoro, cujus in fcribendo verecundiam omnes laudant hodie, quid tandem de Achille Tatio, atque aliis cenfuros fuisfe putemus? Xenophontem, fi vidisfent exemplum, quod tum certe exftitit, fine dubio in eandem clasfem retulisfent. At non item Grotius Ephefiaca λογου illius σαπρου, de quo in Epift. ad Ephef. IV. vs. 29. legimus, plena esfe dixisfet, fi legisfet. Potiori jure hæc erant referenda ad Milefiaca, quæ etiam Plutarchus vocat ἀκολαστα, quorum auctor dicitur Ariftides, et qualia plura laudat N. Heinfius ad Ovid. II. Trift. vs. 413. Cf. et Interpr. ad Appulej. initium. Quæ imitari voluisfe videtur ille qui impuras iftas *Latini fermonis elegantias* confcripfit. —— Pofterioribus temporibus plurima Erotica librorum vetitorum indicibus esfe interdicta, mirum non eft. Il-

bitratus ſum. Nec profecto melius unquam libro ſuo conſuluisſet, niſi asſumto illius nomine, qui ſermonis elegantia et ſuavitate unus omnium maxime elucet. —— Pleraque vero a rebus derivata argumenta, æque mihi videntur esſe levia. Quid enim? Scriptorem Eroticum iſta fide egisſe (5), quam in hiſtoria, luce temporum, requirimus? Imo hic illi bene cum poëta convenit, qui alia fingendi, alia ornandi, jus ſibi et arbitrium ſumſit. Equidem diu multumque de ætate illius mecum cogitavi, ſed aliorum opiniones adhuc melius potui convellere, quam tales ipſe concipere, quæ ſe aliqua veri ſpecie commendarent. Illud autem mihi perſuaſi, omnibus eum, qui ſuperſunt, Eroticis esſe antiquiorem. Idque ut facerem ipſi illi Erotici me perduxerunt, quos non obſcure deprehendere mihi videbar, pluribus locis Xenophontem ante oculos habuisſe, illiusque bene ac eleganter dictis certatim opera ſua exornasſe, rerum quoque ipſarum narrationem ita ſæpe imitatos, ut alias integras, alias paulim immutatas in uſus ſuos converterint. Quod cui-

Illud mirum vero eſt Aeneam Sylvium [poſtea Papam Pium II.] *de duobus amantibus Euryalo et Lucretia* ſcripſisſe. [Lovanii hic liber rarisſimus prodiit 1479. in 4ta forma. Qui et hoc titulo exſtat. *P. Lotichii Amores Euryali Franci, et Lucretiæ Senenſis.* 8tav.]

(5) Scriptorem Eroticum iſta fide egisſe.] Credo enim eos ita rerum antiquarum hiſtoria uſos fuisſe, ut propoſito ſuo maxime conveniebat. Itaque omnia ad virum reſecanda non ſunt. Hoc et Xenophontem fecisſe arbitror in deſcriptione ἑορτης iſtius ἐπιχωριας, cujus neminem alium meminisſe ait Locella, qui aliquot Dianæ feſta enumerat, ad quæ Xenophonteum nihil pertinet. In obſervationibus plura dicemus. ——

cuivis, diligenti horum instituta comparatione, planum erit et apertum. ——

Aliquot sæcula Xenophon jacuit in tenebris, atque eruditis nomine tantum, ex Suida, et deinde ex Angelo Politiano, qui legerat, atque inde partem aliquam Latinam fecerat, cognitus fuit.

Latebat unicum MSS. in bibliotheca monachorum Casſinenſium, Florentiæ. —— Precibus et votis multorum, qui Græcas literas amabant, iisque bene cupiebant, diu fuit expetitus; tandem Antonius Cochius eum in lucem hominumque adſpectum protulit, Latinoque ſermone reddidit. Quod hujus diligentiæ, quæ deſiderata ſæpe eſt, in codice deſcribendo defuit, id deinde ſupplerunt viri præſtanſtantisſimi Dorvillius et Locella, qui multa loca ex eodem codice partim emendarunt, partim ſupplerunt. Simulatque autem Xenophon prodiisſet, omnes, qui de literis poterant judicare, eosque præcipue cives noſtros, ita cepit, ut et non ſine voluptate legerent, et indigne ferrent, ſcriptorem tam elegantem et venuſtum, tot maculis esſe deformatum, quibus rerum verborumque perſpicuitati multum ſplendoris detrahebatur. Itaque alii aliis novæ editionis erant auctores, qui id ſi per negotia præſtare non poterant, aut in literis Græcis vitæ tabernaculum non poſuerant. Alii in eo emendando et illuſtrando operam et induſtriam collocabant. His omnibus palmam præripuit, Tiberius ille Hemſterhuſius (6), cujus ſingulare ac prope divinum ingenium

(6) Tiberius ille Hemſterhuſius.] Laudavit D. Rhunkenius in Elogio Hemſterhuſii. —— Locum addere nequeo, quia liber non eſt ad manum. ——

nium in hoc etiam eluxit. Hic plurimas maculas formoſo corpori ita eluit, ut omnes mirarentur, qui tandem fieri posſit, ut homo, qui Græcus non esſet natus, ſermone tamen Græco ſe totum adeo imbuerit. ——

Iſta autem admiratio pene cesſit in ſtuporem, quum diligentius Codex, quem diximus comparatus, plurimas illius emendationes auctoritate ſua confirmavit. —— O beatum Græcum ſcriptorem, qui talem nactus fueris interpretem! —— In partem hujus laudis venit Abrechii diligentia et Dorvillii. Bene etiam de Xenophonte meritus eſt Treslingius. In hoc quidem asſentientem non habebo Locellam; ſed dicam, quod res eſt. Treslingius ſpecimen illud obſervationum juvenis conſcripſit. Quis autem tam iniquus eſt rerum arbiter, ut alios alius ætatis esſe fructus nolit videre? —— Et tamen multa ille dedit bona, multa elegantia. Quod Locella ubique fere aut negat (7) aut disſimulat. Quid tandem animi creditis illi fore, ſi quis Græce, qualis Hemſterhuſius, ſcientisſimus, annotationes illius acerrime caſtigaret. A tali tamen plus quam

a

(7) Quod Locella ubique fere negat et ſq.] V. g. in voc. ἦν δὲ γεγραμμένα, poſt quæ Treſl: τοιάδε ſuppleraτ, idemque ante hunc viſum Loc. —— neque tamen ideo plus ponderis conjecturæ ſuæ accesſisſe dicit. —— Quo addita hæc injuriæ plena verba? —— Inprimis et Loc. exſultat ubi Treſling. ſibi aliquid lectum non meminit, et ille forte reperit. —— Et tamen ſuo ipſius gladio non ſemel jugulari poteſt. Dedimus exemplum in καταφαίνεσθαι. —— in σκέψαι κατὰ σαυτ . —— Et alia dare facile posſemus. —— Sed animus a talibus abhorret. ——

a ſe exſpectari ipſe profitetur. Nonne igitur hæc, quam petit venia, ab ipſo alii erat tribuenda? —— His, quæ mihi nulla invidia, ab hac enim me omnes abhorrere noviſtis, ſed amor veritatis, et, ut hoc utar, indignatio quædam civem meum a Germano ſic haberi, ſed his, Locellæ meritis in Xenophontem nihil detractum velim. ——

Imo hunc illi tantum debere quantum eſt maximum, ſemper judicavi. Præterquam enim quod novam fere et accuratam Latinam interpretationem adjecit, multa melius diſtinxit, multa ingenioſe et acute tentavit, multa ſic illuſtravit, ut magnam omnes de varia ſua et accurata eruditione concipere jubeat opinionem. Locellam ſecutus eſt (8) Mitſcherlichius, qui Xenophontem editioni Bipontinæ inſerendam curavit, hoc fere ſolum laudandus, quod magnam Græcorum exemplorum paucitatem numero auxerit. —— Fuere præter hos quos nominavi alii eruditi, qui in Xenophonte hunc illumve locum, ut ſit, diverſis locis et temporibus emendarunt. Qui autem integrum aliquem laborem, ut nova exoriretur editio, aggresſus eſt, quantum quidem ego novi, poſtea inventus eſt nemo. Quod tamen iis qui literas Græcas amant, fore pergratum, et alios ſæpe audivi dicentes, et ipſe animadverti. —— Sed mirantes vos videre videor, me, qui doctisſimorum vi-

(8) Locellam ſecutus eſt et ſq.] Prodiere interim et duæ editiones, altera Lucæ 1781. in 4ta. addita Latina verſione Cochii, Italica Salvinii, et Gallica Jourdani altera Viennæ 1793. cum Italica tantum Salvinii interpretatione. —— Cf. Loc. Præfat. ——

virorum ingenium in emaculanda Ephesii fabula laudibus extulerim, illud oratione commendare, quod re ipsa nonnullis videri possit inutile. Illud ipsum, Auditores, sæpe mihi in mentem venit, itaque quod respondeam habeo. —

Fuit nimirum ista veterum scriptorum calamitas, ut in avaras hominum ineptorum manus inciderint, qui describendis MSS. magnam sæpe pecuniam facientes, ut majorem facerent, uni celeritati erant intenti, nulla cæterum diligentia nec studio usi. Adhuc tamen eorum fortunas laudaremus, si eo ista barbaries constitisset. Nam, ut errores ab imprudentia omittam, multa, ut sapere sibi videbantur, delerunt, adjecerunt, mutarunt. Unde factum est ut alius alio sit magis corruptus et inquinatus.

Hos, qui in arte critica studium ponunt et industriam, aut MSS. auxilio, aut solis ingenii conjecturis correxerunt. Quis vero ex ingenti multitudine unum mihi det auctorem, quem omnino recte emendatum dicat? — Imo altius hoc barbariæ colore infecti sunt, quam ut a magno satis eruditorum numero elui prorsus possint. — His, si ea ad Xenophontem referamus, illud etiam accedit, quod unus tantum repertus sit codex, ex quo fabula descripta est. Quod si hoc plures exstarent, variæ sine dubio essent lectiones, unde sæpe aliquid, quod placeat, efficias. Quid? quod Xenophon pro tempore, quo publici juris fuit, satis quidem multos, pro suavitate autem et elegantia, paucos nactus fuerit interpretes. —

His, quamquam strenue res gesta sit, omnia tamen non potuerunt perfici, sed nonnihil alienæ indu-

duſtriæ relictum eſt. Quod niſi iſtæ esſent cauſæ, quæ denuo edendum Xenophontem ſuaderent, vel hæc ſufficere posſit videri, quod inſignis exemplorum eſt paucitas et caritas. Quotus enim quisque eorum invenitur, qui literas Græcas animi cauſa interdum recolendas ſibi ſumunt, qui ita ſunt felices, ut Xenophontem habeant? —— Sæpe etiam illud apud animum cogitavi, Xenophontem patriæ noſtræ lumen debere et ſplendorem, ex quo alii ſuum accendentes, civibus eum ſuis legendum dederunt. —— Nos, qui in hoc ſaltem a majoribus non degeneravimus, nos hæc lentos posſe adſpicecere, nec arbitrari, longius exteros nobis eminere, quam generoſi animi ferre aut posſint aut debeant? —

Equidem, Auditores, quum hæc mecum ſæpe perpendisſem, iſtum in me ſuſcipere laborem non defugi. Ac ne quis me juvenilis cujusdam levitatis aut temeritatis jure accuſet, omnem meam ſuſcepti operis rationem exponam.

Vos me de me ipſo dicentem ſolita veſtra humanitate patiameni. Biennio amplius eſt, poſtquam diu laudibus Xenophontis aures mihi perſonuerant, quum me ad illius lectionem contulerim. Continuo magnam inde percepi voluptatem, et hoc magis dolebam ſcriptorem venuſtum tam male acceptum ad nos pervenisſe. Utebar editione Londinenſi, nec de aliorum laboribus quidquam audieram, ne dum videram. Quare in eum auctorem incidisſe mihi videbar, qui ſtudium meum Græcarum literarum unus omnium optime, hac præſertim ætate, exercere posſet.

Ipſa enim facilitas me incitabat, ſimplicitas perdu-

ducebat, jucunda varietas tenebat. Itaque quantum per otium licebat, nullo fere die eum de manibus depofui. Xenophon me delectabat domi, Xenophon non impediebat foris, Xenophon non femel mecum pernoctabatur. Illud nimirum agebam, ut quam fieri posfet maximam cum eo contraherem familiaritatem. Sic enim a viris doctisfimis acceperam, ifta veterum monumenta, quæ illuftranda fibi quis fumat, penitus ei esfe pernofcenda, et in fuccum quafi et fanguinem convertenda. —— Quod quum perfecisfe mihi viderer, cum alios nonnullos, quos ab ætate illius non ita remotos, tum inprimis reliquos Eroticos (9) non fine diligentia aliqua evolvi, et Xenophontem emendare et illuftrare aggresfus fum. —— Interim, ut fit, Hemfterhufium aliosque, quos prædixi, in eodem opere verfatos cognovi. Horum videndorum quamvis incredibili flagrarem defiderio, tamdiu tamen huic non fatisfeci, quoad integrum aliquid elaborasfem.

Mox fingulos nactus, magna fpe, exfpectatione et metu evolvo. —— Dii boni! —— Plurima, quæ meæ cuidam induftriæ tribuebam, ab illis jam occupata comperi. Qua ex re five lætitia, five triftitia, five utraque totus perfundebar. Quid enim non lætarer, nec judicium meum, cui diffidere femper foleo, laudarem, quod in easdem fæpisfime cum viris eruditisfimis incideram cogitationes? —— Contra habebam, quod dolerem; maxima enim labo-

(9) Tum inprimis reliquos Eroticos et fq.] Omnium enim optime ex Erotico Eroticum posfe explicari, ufus me docuit.

boris pars interierat; ut adeo vim aliquam mihi ipſe inferre debuerim, ne animum demitterem. —

Tandem idem ſtudium, ſi quod antea fuit, in legendo et illuſtrando Xenophonte adhibui; quo ſi olim huic me aliquantum profuisſe periti rerum arbitri judicent, maximos laboris mei me percepisſe fructus arbitrabor, atque alacrior fiam, ad omne, quod ſuperſit vitæ tempus, in his literarum ſtudiis conſumendum. —

Sed longius me dicendo progresſum animadverto, quam volui, aut fortasſe etiam debui. Quis autem eſt Xenophon iſte, dicat quis, aut quæ tanta illius merita, quibus ſe cum aliis, tum tibi adeo commendavit, ut novam etiam editionem moliaris? Hæc quidem, Auditores, tot ac tanta ſunt, ut omnium eum Eroticorum Græcorum, qui ſuperſunt, magnis licet laudum teſtimoniis hominum eruditisſimorum ſint celebrati, appellare præſtantisſimum non verear. Quod ſi illud horum laboribus invicem comparandis oſtendere vellem, dies me citius quam oratio deficeret, et ad minora interdum delabi nonnullis videri posſem. Quare de ſolo Xenophonte afferre quædam ſatis habebo, atque illud efficere conabor, ut vos dignum eum judicetis, qui denuo edatur; ut ſic frequentius in eorum manibus verſari posſit, qui aut a ſeverioribus ſtudiis aut ab aliis negotiis honeſtum otium perſequuntur. —

Reliquit quinque (10) de amoribus Anthiæ et Ha-

(10) Reliquit quinque et ſq.] Suidas quidem, Ξενοφων Ἐφεσιος ἱστορικος. Ἐφεσιακα. ἐστι δε ἐρωτικα βιβλια ι et ſq. in quibus et de urbe Epheſo eum ſcripſisſe ait. Pro ι autem ε legunt v. d. Non

Habrocomis libros. Altera adeo erat formosa, ut non Ephesias tantum puellas, [Ephesum autem uterque solum habebat natale] longe post se intervallo relinqueret, verum etiam omnibus istius regionis præstaret, imo ad Deam proxime accederet. Alter, ut juvenis, pari erat forma et honore. Digni igitur qui matrimonio inter se conjungerentur. Quo inito, forte moniti, ut sibi videbantur, peregre aliquamdiu iter fecerunt. Hic cum multis iisque gravissimis calamitatibus iis fuit luctandum, nec induci tamen potuerunt, ut fidem de servando amore et castitate datam, fallerent. Tandem post infinitos errores et præsentia vitæ pericula, non sine numine aliquo sibi obviam facti, anteäctarum miseriarum memoriam præsentis fortunæ cogitatione et fructu delerunt, seque Ephesum receperunt. ——

In his enarrandis auctor nativa quadam simplicitate nec adscita gravitate usus est. Nullæ in eo sunt argutiæ, nulla acumina ista rhetorica, nihil denique istius orationis, in qua rerum tumor et vanissimus verborum strepitus regnant, qua serioris ætatis scriptores tantopere delectabantur. Deprehendas præterea hic cum Hemsterhusio moris antiqui vestigia quædam non facile obvia. Laudandum et illud recte censet Locella, quod interdum brevitate narrationis facti celeritatem quasi adumbrare studet. Ipsa Græcitas proba est, sed, ut ita di-

Non immerito forte statuas, numerum denarium esse servandum; ut præter hæc de Habr. et Anth. amatoria, alii quinque libri de urbe Epheso, rebusque inprimis amatoriis ibi gestis, egerint. ——

dicam, Erotica. Obſervasſe enim mihi videor iſtos ſcriptores propriam quandam ſcribendi rationem habere; quæ recedit quidem aliquantum ab aurea ætatis gravitate, elegans, tamen eſt, ſimplex, et facilis, omninoque cognitu digna (11) illis, qui Græcis literis ſtudent.

Iis vero, qui honeſtæ remisſionis loco Græca interdum legunt, facile dicendi genus non minus placiturum arbitror. —— Sed ſit ſane Xenophon iſte ſuavis et elegans ſcriptor, argumentum certe, ut omnino fictum, ſic tenui et exile his præſertim temporibus videtur, nec adeo dignum in quo legendo alicujus induſtria verſetur. —— An vero et illi laus tribui poteſt ſervatæ verecundiæ, nec ea uſus eſt interdum licentia, a qua recti ingenii viros, ne dicam juvenes, alienos esſe oportet? —— Equidem, Auditores, quod ad argumentum attinet, hanc fabulam magis ex ſe ipſa, atque adeo ex iſtis temporibus, quam ex aliarum, earumque recentiorum contentione cognoſcendam intelligendamque arbitror. Quod ſi enim cum præſtantisſimis hujus ætatis monumentis compararetur, multis eum nominibus inferiorem agnoſcerem. Injuſte tamen ſic cum Græco agi, quis neget? ——

De veritate (12) dicere nec posſum, nec quidquam

(11) Omninoque cognitu digna et ſq.] Hinc fuit quum cogitarem, non inutilem ſuſcepturum aliquem operam, qui Lexicon aliquod Eroticum conficeret.

(12) De veritate et ſq.] Verisſime quidem Horatius:

Ficta voluptatis cauſa ſint proxima veris. ——

Eroticis Græcis tamen hic aliquid donandum videtur. — Quamquam Burmanno cavisſe ſibi videtur Xenophon, ne, veroſimilia

quam refert Quis hanc in nostris ejusmodi libellis quæsivit? Planum enim cuivis est et apertum, a scriptoribus utilitatem legentium et voluptatem censeri, veritatis cæterum securis. Quamquam quæ fabula tam incredibilis [modo ne sit referta miraculis, quæ rerum naturæ repugnant] excogitata est, quæ in hominum vita, plena illa variorum casuum et vicissitudinum acta non sit, aut agi non possit? Hoc itaque Xenophonti detrahi inique non fero; adsit enim, nec ne, parum addit commendationis. Igitur ne illud quod non habeat, quæramus, quæ autem habeat, negligamus. —— Est vero hæc quædam illius, ut jam diximus suavitas et simplicitas, qua quis non magis delectari solet, quam inani verborum strepitu, quem sublimitatem nonnulli vocant? —— Quodsi etiam gratum est et jucundum, artis alicujus initia incrementa et perfectionem cognoscere, unde melius fabularum Romanensium, ut hoc utar, pueritiam quam ab ipso Xenophonte noscas, video neminem. —— Ista quidem simplicitas adeo omnibus placuit, ut longe plurimi suo eum quique sermone reddiderint, alii etiam imitando expresserint. Itali sua cum civitate donarunt, Angli suum fecerunt, Galli sibi vindicarunt, Germani deni-

lia narrans, prodigiis et miraculis omnem fidem amitteret; longe melius quam cæteri hujus argumenti scriptores. —— Cæterum nec ii videntur mihi audiendi, qui, quæ Heliodorus scripsit, vera plurimum crediderunt. Pulchre Aphtonius Progym. C. III. διηγημα ἐστιν ἐκθεσις πραγματος γεγονοτος, ἡ ὡς γεγονοτος. —— Quare et Vossius Cap. VII. Art. Hist. fabulas has appellat *quasi veras*. —— Quod immerito *argutiam non necessariam* nominat Heuman. T. III. Poccil. pag. 432. ——

nique eodem illum honore dignum judicarunt. Deinde et Abbas ille Barthelemius, cujus profecto ingenium omnes, ut par est, magni facimus, Græcas has fabulas, et inprimis Xenophonteam in Charita et Polydoro (13) suo secutus est. ——

De obscoenitate aut lascivia, ea in Xenophonte aut nulla est aut exigua, neque in probi hominis animo plura relinquet vestigia quam cymba in fluvio. ——

Vetus ista est et multorum sermonibus trita querela, plurimos scriptores ea in dicendo usos licentia, a qua nos quam longissime remotos esse decet et alienos. —— Non is ego sum, qui, quam ipsa nobis Natura imposuit verecundiam, in oratione negligendam esse censeo. Imo illud Stoicis potius aut Cynicis relinquo, ut nihil obscoenum nihil turpe dictu arbitrentur, quod facere sit honestum. Amo et semper amabo istam Platonis verecundiam, a qua nec Xenophon nec plures alii recessisse mihi videntur; quorum iniqui nimis sunt judices, qui et mores, et, quod iis formatur, liberum aut severum scribendi genus, ad suum referunt; neque cogitant, in sermone etiam alia aliis honesta duci et turpia, atque hæc publica tantum opinione, non communibus certisque legibus judicari. ——

Hæc habui, Auditores, quæ de Xenophonte Ephesio potissimum dicerem; digno certe qui honestæ remis-

(13) Charita et Polydoro.] Libri titulus est. *De gevallen van Charita en Polydorus. Na het Griekſche handſchrift in het Fransch vertaald, en daaruit in het Nederduitsch overgebragt. Amſt.* 1782. *in 8vo.* —— Audii et aliam exstare editionem forma, quam vocant duodecima.

missionis loco legatur, idque ut facilius fiat, denuo edatur.

Hoc cives olim nostri, ingenio et doctrina excellentes, fuere delectati. Hoc etiamnum plurimos delectari scio. Qui, si sua, quibus Xenophontem emendarunt aut illustrarunt, mecum communicare vellent, quantum illi lumen accederet, quantus mihi animus et fiducia ad ea, quæ habeo affecta, perficienda.

Sed et temporis ratio, et vos, Juvenes optimi, flagitatis, ut ad ea transeamus, quæ nunc hujus diei sunt propria. Xenophon Ephesius, ut audistis ea *scripsit lingua*, quæ quotidie me docentem, vos discentes tenet occupatos; idque omnium cum voluptate, vestra etiam cum utilitate. Quantopere vos hujus linguæ suavitas afficiat, ex discendi vestra aviditate laborisque assiduitate perspexi. Brevi, Juvenes optimi et diligentissimi, id, quod vobis sæpe jam dixi sentietis, nisi jam sentire coepistis, Græcum sermonem esse facillimum, et plures ab hoc discendo aliorum clamoribus, quam usu et exercitatione deterreri. Quare sic pergite. Et, si vos novi, pergetis. Utilitas quidem, ne de voluptate dicam, quam hinc olim percipietis est talis, ut, cuicunque vos vitæ generi dedatis, harum literarum scientia vobis sit commodo, honori, et ornamento. ——

DIXI.

SPECIMEN OBSERVATIONUM IN XENOPHONTEM EPHESIUM.

Pag. 1. Ἠν ἐν Ἐφεσω ἀνηρ των τα πρωτα ἐκει δυναμενων, Λυκομηδης ὀνομα. τουτω τω Λυκομηδει ἐκ γυναικος ἐπιχωριας Θεμιςους γινεται παις Ἁβροκομης, μεγα δη τι χρημα, ὡραιοτητι σωματος ὑπερβαλλουση, καλλους, ὀυτε ἐν Ἰωνια, ὀυτε ἐν ἀλλη γη προτερον γενομενου.] Alii hæc alia ratione tentarunt, in eo convenientes χρημα καλλους esse jungenda. Sunt etiam qui ὡραιοτητι σωματος ὑπερβαλλουση, ut glossam, ejicienda arbitrantur. Ego cogitavi, an locus transpositione et levi mutatione sic juvari posset. τουτω τω Λυκομηδει, ἐκ γυναικος ἐπιχωριας Θεμιςους, ὡραιοτητι σωματος ὑπερβαλλουσης, γινεται παις Ἁβροκομης, μεγα δη τι χρημα καλλους, κ. τ. λ. Idque ut facerem et hoc mihi persuasit, quod ita pulchra mater pulchro juveni laudi duceretur. Notum est illud Horatianum.

O pulchra matre filia pulchrior!

Add. Long. III. Pastor. —— καλη δε, ὡς ἐκ μητρος καλης. et Aristænetus L. II. Ep. I. καλου παιδος καλη μητηρ. et Lucian. in Alcyon. καλου πατρος καλον ὑιον. Quod ad μεγα τι χρημα καλλους, est hæc elegans et multis explicata loquendi ratio. Utuntur pro eo et Græci μεγα τι καλλος. Emendandus est h. l. Conon in Narrat. Cap. VII. Φιλαμμων παις Φιλωνιδος, ὑποφυης το καλλος ἐγενετο. Leg. autem ὑπερφυες τι καλλος ἐγενετο. Galeus jam emendarat ὑπερφυης. ut et Verheyk. ad Anton. Liberal. Cap. VIII. Cf. Helodor. I. Aeth. κορη καθηςο ἐπι πετρας, ἀμηχανον τι καλλος. et Lib. II. καὶ δεικνυσι κορην, ἀμηχανον τι και δαιμονιον καλλος. et Anton. Liberal. Cap. XVII. ἐπει δε ηὐξετο ἡ κορη, και ἐγενετο ἀφανον τι καλλος. —— Ut alia hujus generis mittam.

Pag. 2. Ἐρωτα γε μην ὀυδε ἐνομιζεν ἐιναι θεον, ἀλλα παντη ἐξεβαλεν, ὡς ὀυδεν ἡγουμενος, λεγων, ὡς ὀυκ ἀν ποτι

τε ὀυτις ἐρασθειη ὀυδε ὑποταγειη τω θεω, μη θελων.] Amorem ne pro Deo quidem habebat. Quod et alii interdum faciebant. Tibull. II. 4. 37.

Hinc fletus rixæque ſonant. Hæc denique cauſa
Fecit ut infamis nec Deus esſet Amor.

Ut quidem eleganter h. l. pro *hic Deus* correxit Henricus Waardenburg, quem, quum Harlemi docerem, communis literarum amor mihi devinxit. Eſt autem iſta emendatio in Proluſione quadam Lingenſi. Egregie Propert. II. 22. ubi Amores de ſe.

Intereat qui nos non putat esſe Deos. Diverſa ratione Euripides Hippol. vs. 359. Κυπρις ὀυκ ἀρ' ἠν θεος. ——

Deinde Habrocomas amorem *παντη ἐξεβαλεν. contemptum rejecit, et quaſi exſibilavit;* notione a theatro petita. Sophocl. Oedip. Colon. 628.

—— *ὀυποτ' ἐκβαλω χαριν — την τουδε.* Ubi Schol. *καταφρονω.* Sextus Empiric. Pyrrhon. Hypot. L. III. *παρ' ἑτεροις δε ὡς τυραννικον τουτο ἐκβεβληται.* Cf. Perizon. ad Aelian. V. H II. 24. et XIII. 17. —— Denique addit *ſe invitum nunquam amori velle ſuccumbere.* Ut vero ſic locus accipiatur malim legere. *ὡς ὀυκ ἀν ποτε ὀυδε ἐρασθειη ὀυδε* et ſq.

Pag. 2. *ὁπου γαρ Ἁβροκομης ὀφθειη, ὀυτε ἀγαλμα κατεφαινετο, ὀυτε ἐικων ἐπηνειτο.*] Int. *Ubi enim Habrocomas conſpiciebatur, nulla ſive ſculpta ſive picta effigies conſpicua erat vel laudabatur.* —— Ad meum ſenſum multo elegantius legeretur —— *ὡστε ἀγαλμα κατεφαινετο, ὡστε ἐικων ἐπηνειτο.* *Velut ſtatua apparebat*, id eſt, *ſtatuam ſe videre omnes putabant.* Sic Achil. Tat. V. p. 303. *ὡςε ἀν ἰδων ἀυτην ἐιποις ἀγαλμα.* Heliodor. II. Aethiop. *ὁπου δη φαινομενη ναων, ἡ δρομων, ἡ ἀγορων, καθαπερ ἀρχετυπον ἀγαλμα, πασαν ὀψιν ἐφ' ἑαυτην ἐπιςρεφει.* Appulej. L. IV. Met. 85. — 27. *Mirantur quidem divinam ſpeciem, ſed ut ſimulacrum fabre politum mirantur omnes.*

Hoc loco et usus est Dorv. ad Charit. p. 12. explicandum illud Theocriteum,

Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον. ——

Quod ad verbum *καταφαινεσθαι*, pro *conspicuum esse*, *apparere*, hoc Locella alibi se legere non meminit. Miror. Nam ipse Xenophon. pag. 15. *κατεφαινετο δε ἡ Ῥοδιων νησος.* Quod ipse vertit. *Datque se in conspectum.* —— Et Theocrit. Eidyll. VII. vs. 11.

—— —— *ουδε το σαμα*

Ἀμιν τω Βρασιδα κατεφαινετο. Ne alia memorem. ——

Pag. 2. Ἐξοπλισας ουν ἑαυτον, και πασαν δυναμιν ἐρωτικων φαρμακων περιβαλομενος ἐστρατευεν ἐφ' Ἀβροκομην.] Amor hic *στρατιωτης*, qualis Achill. Tatio dicitur, depingitur. Sic ap. Eurip. Hipp. vs. 527. —— *ἐρως ὁυς ἐπιστρατευσῃ.* et Aristæn. II. Ep. I. *οισθα δε ὁσον ἐρως ἀντιστρατευειν τοις ὑπερηφανουσι φιλει.* —— Et quoniam Habrocomes *δυσαλωτος*, ideo *δυναμιν ἐρωτικων φαρμακων περιβεβληκε.* Sic et Lucian. Dial. Meretr. p. 282. *δυναμιν περιβαλομενοι.* et Maxim. Tyr. Dissert. VII. *ἐν ἀρχουσῃ τῃ πολει, την δυναμιν ἀρχαιαν περιβεβλημενην.* ——

Pag. 2. Ἠγετο δε της Ἀρτεμιδος ἐπιχωριος ἑορτη. ἀπο της πολεως ἐπι το ἱερον σταδιοι δε ἐισιν ἑπτα· ἐδει δε πομπευειν πασας τας ἐπιχωριους παρθενους et sq.] Legendum conjeceram. *ἀπο της πολεως ἐπι το ἱερον σταδιοι ἐισιν ἑπτα. ἐνθα δε ἐδει* et sq. —— *ἐνθα* ex *ἑπτα* feci, alterum *ἑπτα* una litera fuisse indicatum, atque inde *δε* profluxisse credens. Festi autem hujus diei nemo alius veterum meminit, inquit Locella. Mihi in Eroticis omnia ad vivum non resecanda videntur. Exstitisse aliquod tale festum Athenis, ex Schol. Theocriti liquet. ad Eidyll. II. vs. 66. *ἐιωθασι γαρ*, inquit, *τῃ Ἀρτεμιδι κανηφορειν* [videsne Xenophontem in sq. etiam *κανα* memorare?] *ἁι μελλουσαι γαμεισθαι, ἐπι ἀφοσιωσει της παρθενιας, ἱνα μη νεμεσηθωσιν ὑπ' ἀυτης. τα δε μυστηρια ταυτα Ἀθηνησι πολιτευονται. ἐκανηφορουν δε τῃ Ἀρτε-*

τεμιδι δι ὡραν ἐχουσαι γαμου. —— Consuerant itaque virgines nupturæ in solemni pompa canistra gestare, et Deam ἀει παρθενον precari, ne succenseret ideo quod virginitatem essent amissuræ.

Hujus ritus meminere et Natal. Comes Mythol. L. III. C. 18. et Spanhem. ad Callim Hymn. Dian. p. 127. —— Sed hæc Athenis facta. —— Itaque Ephesum transtulit Xenophon. Festo enim illi opus erat. Ab hoc mutuum amorem repetere solent Erotici.

Elegantissime ait Musæus pariter et verissime. Juvenes φιλοπαρθενοι

'Ου τοσον ἀθανατων ἀγεμεν σπευδουσι θυηλας,
'Οσσον ἀγειρομενων δια καλλεα παρθενιαων. ——

Quamquam Xenophon etiam progressus est ulterius. Juvenes enim non ut spectatores hujus festi, sed ut actores cum puellis, addidit, qui pompæ ornatu soluto puellarum amorem ambibant. —— Quod in antiquo more etiam mutatum ab illo credam. Quippe solis virginibus antiquitus templum Dianæ Ephesiæ patebat. At ille etiam ἀνδρας, γυναικας, και πληθος immisit. —— Moris autem à Xenophonte traditi, præter Alexandr. ab Alexand. et L. Gyrald., meminit etiam Gulielmus du Choul in Relig. Vet. Roman. p. 70. — „ Festo die Dianæ juvenes omnes prima florente juventa „ ac teneræ virgines et domicellæ regionis, nobiliter vestitæ, templum illud cum pompa visitabant, ut magna „ solemnitate Diæ festum celebrarent. Et frequenter hi „ juvenes et juvenculæ inter se matrimonia inibant." —— Quem etiam sua ex Politiano, ut de illis suspicatur Locella, arbitror. —— Sed quoniam de festis orta sit oratio, et Heliodorus enarret nobis pompam Thessalicam, quæ huic Ephesiæ adeo fuit similis, ut ubique perspiciatur imitatio, lectori non ingratum me facturum credo, si aliquam instituam comparationem, ex qua Heliodorum longum et eloquentiæ ostentatorem, Xenophontem autem brevem et concin-

cinnum agnoſcamus. Poſtquam Heliodorus de Hecatombe, et hanc ducentibus ſacerdotibus egerat, ſic pergit. —— [Locus eſt a libro inde ſecundo.] ——

Ταυτας τας ἀγελας και τους ἀνδρας τους βοηλατας κοραι Θετταλαι διεδεχοντο, καλλιζωνοι τε και βαθυζωνοι, και την κομην ἀνετοι. διηρρηντο τε ἐις δυο χορους. και ἁι μεν ἐφερον καλαθισκους, ὁ πρωτος χορος, ἀνθεων τε και ὀπωρων πληρεις. ἁι δε κανα πεμματων τε και θυμιαματων κανηφορουσαι, τον τοπον ἐυωδιας κατεπνεον. Audi jam Xenophontem. παρῄεσαν δε κατα ϛιχον ὁι πομπευοντες. πρωτα μεν τα ἱερεια [ſic quidem pro ἱερα legendum cenſeo] και δαδες, και κανα, και θυμιαματα. Deinde virgines, ἑκαϛη δε ἀυτων ὡς προς ἐραϛην ἐκεκοσμητο. ——

Laudat deinde Heliodorus Theagenem et Chariclеam, ut Xenophon Habrocomem et Anthiam. Utriusque juvenes et puellæ omnium ora atque oculos in ſe convertunt. Theagenes Chariclea, Habrocomes Anthia conſpecta, amore corripiuntur. —— Heliodorus, Charicleam ὡς ἰδεν, τοτε ὀτι και Θεαγενην ἡττηθηναι ποτε δυνατον ἐγνωμεν. Xenophon. ἡτταται δε ὑπο ἐρατος Ἁβροκομης. Charicleæ formam, et inprimis comam, multis laudat Heliodorus. ἡ κομη δε ὀυτε παντη διαπλοκος, ὀυτε ἀσυνδετος, ἀλλ' ἡ μεν πολλη και ὑπαυχενιος ὠμοις τε και νωτοις ἐπεκυμαινε. Partem vero comæ rami laurei διαδεοντες, και σοβειν ταις ἀυραις ἐξω του πρεποντος ὀυκ ἐφιεντες. —— Breviter eadem ſic extulit Xenophon. κομη ξανθη. ἡ πολλη καθειμενη. ὀλιγη πεπλεγμενη. προς την των ἀνεμων φοραν κινουμενη. Recte comam a colore flavo tantum laudavit; quippe qui maximæ ducebatur pulchritudini. At hoc Heliodoro non ſuffecit. Itaque ῥοδοειδη τε και ἡλιωσαν vocavit. —— Chariclea ἐφερε τη λαια μεν το τοξον ἐπιχρυσον, ὑπερ ὠμον τον δεξιον της φαρετρας ἀπηρτημενης. τη θατερα δε λαμπαδιον ἡμμενον. Anthiæ erant ὁπλα, γωρυτος ἀνημμενος, τοξα, ἀκοντες. — Deinde poſtquam amantes denuo ſe invicem conſpiciebant,

ὀφθαλ-

ὀφθαλμους ἀτενεις ἐπι πολυ κατ' ἀλληλων πηξαντες, Theagenes ὀψε ποτε και ὡσπερ βιαιως της κορης ἀποσπωμενος abibat. Quo facto ἐλελυτο ἡ πομπη. Xenophon. και ὁ της πομπης κοσμος ἐλελυτο. ἐνθαυτα ὁρωσιν ἀλληλους. Et Habrocomes ἀπαλλαγηναι της ὀψεως ἐθελων ὀυκ ἠδυνατο. —— Hæc ſelegiſſe ſufficiat. ——

Pag. 3. πρωτα μεν τα ἱερα, και δαδες, και κανα, και θυμιαματα. ἐπι τουτοις ἱπποι και κυνες. και σκευη κυνηγετικα, τα μεν πολεμικα, τα δε πλεισα ἐιρηνικα. ἑκαςη δε ἀυτων ὡς προς ἐραςην ἐκεκοσμητο.] Primum quidem pro ἱερα malim ἱερεια victimæ. —— Locella vertit *quæ ad ſacra pertinebant*. Victimas deinde in hac pompa non fuiſſe deductas ex ejus deſcriptione non colligi poſſe, ſtatuit. —— Mihi aliter videtur, neque illud opus eſſe credo. Quamquam pag. 4. θυσοντες ἀπαν το πληθος in templum veniſſe dicitur. Itaque in iſta θυσια etiam victimæ eſſe potuerunt, quas certi homines immolaverint. Heliodorus l. l. etiam βοων ἀγελας pompæ ſuæ ordinem duxiſſe narrat. Quid? quod olim mos obtinuit, ut virgines ad Dianam placandam, juvencas ei immolarent, idque ante nuptias. Eurip. Iphig. in Aul. vs. 1113.

Μοσχοι τε, προ γαμων ἁς θεα πεσειν χρεων.

Quare et in ſq. Anthia et Habrocomes quum matrimonium inirent, ἱερεια πολλα ἐθυετο τη θεω. i. e. *Dianæ*. —— Quod ad σκευη ἐιρηνικα, hæc arbitror ἀρκυς και λινα θηρατικα eſſe, et πολεμικα v. g. *arcus*, *venabula*. —— Utraque conjunxit Virg. IV. Æn. 131.

Retia rara, *plagæ*, *lato venabulo ferro.*

Quæ in Xenoph. ſequuntur ἑκαςη δε ἀυτων, non eſt quo referas. Forte excidit. ἐιτα παρθενοι. ἑκαςη δε et ſq. Ita ſolent Græci. v. g. Charit. I. p. 10. in deſcriptione funeris. πρωτον μεν —— μετα τουτους —— ἐιτα. et Lucian. in Timone. ἐιτα —— ἐπι τουτοις —— και το τελευταιον. —— Porro legimus apud Xenoph. ἑκαςη δε ἀυτων ὡς προς ἐρα-

ςην

ςην εκεκοσμητο. Quæ loquendi ratio elegans, nemini tamen Latinorum interpretum percepta. Locella, Politianum et Cochium fecutus, dedit. *Virginum fe quæque velut ad amatoris oculos exornaverat.* Equidem Græca hæc notare arbitror. *Virginum fe quæque ita exornaverat, ut quæ ad amatorem esfet itura.* Optime enim noverant morem patrium, *γυναικας* fcilicet in *πανηγυρει* ifta *ευρισκεσθαι τοις εφηβοις*, ut antea dixit Xenophon. Cf. Charit. II. 29. *αλλα κοσμησας ηρεμα το σωμα, ως αν ερωμενη μελλων ομιλειν* Apocalypf. XXI. vs. 2. *ητοιμασμενην, ως νυμφην κεκοσμημενην τω ανδρι αυτης.* Appofite Propert. I.

Nec minus Eois pectus radiare lapillis,
Ut formofa novo quæ parat ire viro.

Denique Achill. Tatius L. IV. p. 245. *εκελευσε γαρ ευθυς απαντας εν τοις οπλοις γενεσθαι, ως επι τους βουκολους.* Plurima præterea exftant exempla hujus ellipfios, qua *ηκειν* et Sim. intelligitur, quam hic Locellam non vidisfe miror, quum in Annot. pag. 179. quædam de ea ex Hemft. monuerit. Cf. Dorv. ad Charit. pag. 760. et Leisneri Præfat. libelli Bosfiani de Ellipf. Græc. ——

Pag. 3. *Κομη ξανθη. η πολλη καθειμενη, ολιγη πεπλεγμενη, προς την των ανεμων Φοραν κινουμενη. οΦθαλμοι γοργοι. Φαιδροι μεν ως κορης, Φοβεροι δε σωΦρονος.*] Ante *ολιγη* articulum *η* cum Tresling. et Loc. non defidero. Si quid mutandum esfet, legerem. *ης πολλη* et fq. Eadem ap. Maxim. Tyr. Disfent. IV. *οτι πολλη μεν της οδου η τραχεια ολιγη δε ευπετης.* Eadem ratione Heliodor. III. pag. 138. *αλλ' η μεν πολλη [κομη] ωμοις τε και νωτοις επεκυμαινε. την δε* et fq. — Convenit Anacreon Od. XXVIII.

ελικας δ' ελευθερους μοι
πλοκαμων, ατακτα συνθεις,
αφες ως θελωσι κεισθαι. ——

Cum *οΦθαλμοι γοργοι* et fq. comparo Nosfidis Epigramma.

Θαυ-

Θαυμαρετας μορφαν ὁ πιναξ ἐχει. ἐυγε το γαυρον
Τευξε, τοδ' ὡραιον της ἀγανοβλεφαρου. ——

Claudian. Conf. Prob. et Olybr. vs. 91.

Miſcetur decori virtus, pulcherque ſevero
Armatur terrore pudor.

Stat. Silv. II. VII. *Blandique ſevero — igne oculi.* Quod ap. Ammian. Marcellin. L. XV. *oculi venuſtate terribiles.* Plutarch. Vit. Demetrii. *το γαρ [προσωπον] ἀυτω χαριν και βαρος, και φοβον, και ὡραν ἐιχε.* Q. l. ad Alciphr. p. 197. adduxit Bergler. cujus de eodem Demetrio hæc ſunt verba. *ἰδον δε και βλεπεις ποτε, ὡς μικρον και πολεμικον.* Pro *μικρον* legit ille *φρικτον.* Mihi dudum *πικρον* in mentem venerat, quod tamen etiam ab aliis occupatum dein vidi. Cf. Dorv. ad Charit. pag. 467. et alibi. ——

Pag. 3. *'Εσθης, χιτων ἀλουργης, ζωστος ἐις γονυ, μεχρι βραχιονων καθειμενος, νεβρις περικειμενη, γωρυτος ἀνημμενος, τοξα, ὁπλα, ἀκοντες φερομενοι, κυνες ἑπομενοι.*] Hæc ſic tranſponenda mihi videntur. *ὁπλα* [*arma illius erant*] *γωρυτος ἀνημμενος, τοξα, ἀκοντες* et ſq. Et ſic priori hujus ſectionis parti melius reſpondet. Male me judice interpretes. *Arma et haſtilia ferebat.* Sæpius talis brevitas fraudi aliis fuit. Achill. Tat. L. II. pag. 99. *τα θυμιαματα, κασσια και λιβανωτος και κροκος. τα ἀνθη, ναρκισσοι, και ροδα, και μυρριναι.* Heliodor. pag. 54. *ἀλλ', ὡσπερ θανατω, τω κακω, βεβλημενην, και ψυχης, του Θεαγενους ἀφηρημενην.* *Sed malo iſto, velut morte percuſſam* et ſq. Interpres autem dedit, *mala morte.* Quum tamen ita frequenter Græci. Id. Heliodor. in ſq. *ὡσπερ ἀρκυσι τοις πολεμιοις κυκλωμενος.* et Plutarch. Vit. Ciceron. *καθαπερ ἐις πελαγος ἀφανες την πολιν ἐμπεσων ὁ περι ἀυτου λογος.* ——

Pag. 3. *πολλακις ἀυτην ἐπι του τεμενους ἰδοντες 'Εφεσιοι προσεκυνησαν ὡς 'Αρτεμιν. και τοτ' ὀυν ἀνεβοησε το πληθος. και ἠσαν ποικιλαι παρα των θεωμενων φωναι. των*

μεν

μεν ὑπ' ἐκπληξεως την θεον ἐιναι λεγοντων, των δε ἀλλην τινα, ὑπο της θεου περιπεποιημενην.] *Anthia, cujus vestitum ad Dianæ imaginem composuit Xenophon, si in luco Dianæ conspiceretur, ut sæpe conspiciebatur, pro Dea venatrice habita est. Nunc etiam quum in publica pompa ad templum incedentem eam viderent* et sq. Ita mihi elegantius et verius videtur τεμενος pro *luco* quam pro *templo* h. l. accipere. *Templum* aliis locis ἱερον appellatur. Et recte *lucum* reddidit Cochius, in contraria eunte Locella, quod apud Livium et alios legatur *fanum* Dianæ Ephesiæ. — At *lucum* fuisse etiam legitur ap. Achillem Tatium. Deinde τεμενος est idem quod ἀλσος. Theocrit. Eid. II. 66.

Ἠνθ' ἁ τω Ὑβουλοιο κανηφορος ἀμμιν Ἀναξω
Ἀλσος ἐπ' Ἀρτεμιδος. ——

Schol. ἐις το ἀλσος της Ἀρτεμιδος — ἡγουν ἐις το τεμενος της Ἀρτεμιδος, ἐις τον ἀνατεθειμενον ἀυτη τοπον. Scholiastæ Homeri solent interpretari per παν ἱερον χωριον ἀφωρισμενον θεω κατα τιμην. Cf. ad Il. B. vs. 695. Θ. vs. 48.

Ἰδην δ' ἱκανε πολυ πιδακα, μητερα μηλων
Γαργαρον ἐνθα δε ὁι τεμενος βωμος τε θυηεις.

Quod Virgilio alicubi est *lucus et ara.* —— Cf. Interpretes ad Aeliani V. H. L. VI. Cap. 1. τεμενη δε ἀνηκαν τη Ἀθηνα. —— Sæpe autem illud accidit ut qui forma aut aliis ornamentis excellerent, pro diis a plebe haberentur. Eunap. Vit. Proceres. p. 115. ὁι δε θεον ἐφασαν. ὁι δ' Ἑρμου λογιου τυπον. —— Et alibi. και προσειχον ὡσπερ ἀυτοκλητω και ἀνευ τινος πραγματειας ἐπιφανεντι θεω. —— Qui locus valde appositus est ad Xenophonteum pag. 1. —— και προσειχον ὡς θεω τω μειρακιω. —— Homerus jam dixerat.

Τον νυν ἰσα θεω Ἰθακησιοι ἐισορωσι. ——

In Eroticis plurima exstant exempla. Putabant et hic aut ipsam esse Dianam, aut virginem aliquam, cujus formam Dea assumserat. Opinio jam ab Homero inde deducta, multorum scriptis celebrata. Ὀυκ ἀκουσας, inquit Charit. L. II.

II. p. 26., *ὀυδε 'Ομηρου ἡμας διδασκοντος,*

Και γε θεοι ξεινοισιν ἐοικοτες ἀλλοδαποισιν

'Ανθρωπων ὑβριν τε και ἐυνομιην ἐφορουσιν.

Heliodor. III. p. 152. *θεοι και δαιμονες ἐπιφοιτωντες τε ἐις ἡμας και ἀποφοιτωντες ἐις ἀλλο μεν ζωον ἐπελαχιςον, ἐις ἀνθρωπους δε ἐπιπλειςον ἑαυτους ἐιδοποιουσι.* Id. Lib. VIII. *ἐιτε Καλασιρις ἠν, ἐιτε θεος ἐις Καλασιριν φαινομενος.* Cf. Homer. Il. Γ. vs. 386. Odysf. A. vs. 105. Virgil. Æn. VIII. 415. Ovid. III. Metam. vs. 273. —— ut alios præteream. De hac itaque re conſtat. Vellem idem de *περιπεποιημενην* dici posſet. Alii aliam vocem excogitarunt. Mihi, ut vere dicam, nondum liquet. Illud autem liquet verbum requiri, quo, quod ſupra diximus exprimatur, quod alii per *ὑποδυναι θεαν τινος, ἐικαζεσαι τινι,* et alia ratione ſignificarunt.

Pag. 4. *διεκειτο δε και 'Ανθια πονηρως. ὁλοις μεν και ἀναπεπταμενοις τοις ὀφθαλμοις το 'Αβροκομου ἐισρεον καλλος δεχομενη.*] Delectatur Xenophon forma *πονηρως διακεισθαι.* Utuntur et alii Erotici. Plato etiam in Conviv. — *ἐι μη ἐννοεις ὡς δεινως διακειυται ἐρωτι του ὀνομαςοι γεγεσθαι.* Illud *δεινως* omnino non in *δεινω* mutandum cum Jacobo Tollio ad Orationem Cicer. pro Archia pag. 82. — Quod ad *ἐισρεον δι' ὀφθαλμων καλλος,* multa ſimilia laudarunt Interpretes. Ego Longi emendandi occaſionem arripiam. Ita ille Paſtor. pag. 28. —— *ἡ μεν γαρ γυμνον ὁρωσα Δαφνιν ἐπανθουν ἐνεπιπτε το καλλος, μηδεν ἀυτου μερος μεμψασθαι δυναμενη.* —— Enimvero legendum videtur *ἐνεπινε.* Illud *ἐνεπιπτε* vox nihili hic eſt. Sic Euſtath. L. III. p. 78. *ὁλην ἀυτην τοις ὀφθαλμοις μου κατεπινον.* ——

Pag. 5. *καλη παρθενος. τιδε; τοις σοις ὀφθαλμοις, 'Αβροκομη, ἐυμορφος 'Ανθια; 'αλλ' ἐαν θελης ὀυχι σοι.*] Ita h. l. eleganter edidit Locella, ſecutus Cod. Flor. Ego, antequam hunc interpretem viderem, ſic cogitaram. *Καλη*

 παρ-

παρθενος. *Formosa est puella.* τι δε τοις σοις ὀφθαλμοις Ἀβροκομη, ἐυμορφος Ἀνθια. *Cur vero tuis oculis formosa est Anthia.* ἀλλ' ἐαν θελης, ὀυχι σοις. *At, velis modo, non tuis.* Id est, *alii sit formosa, non tibi.* Achill. Tat. L. VI. pag. 387. καλος ἐσω τη Μελιττη. Elegantissime Tibullus IV. 13.

Tu mihi sola places, nec jam, te præter, in urbe
Formosa est oculis ulla puella meis.
Atque utinam possis uni mihi bella videri!
Displiceas aliis, sic ego tutus ero. —

Illud ἀλλ' ἐαν θελης, ὀυχι σοι [unde σοις feceram] ex Dorvillio ad Charit. hauseram. Hæc etiamsi bonum satis ordinem et sensum efficiant, nunc tamen cum Locella facio, cujus explicatio elegantior. *Formosa est puella. Sed oculis tantum suis. Utrumne tibi, id est, menti tuæ, quæ sola videt, id nimirum in tua positum est voluntate.* Notum est Epicharmi illud.

Νους ὁρα και νους ἀκουει, τ' ἀλλα κωφα και τυφλα.

Quo ad explicandos auctores cum alii, tum Schol. ad Aristoph. Plut. vs. 48. usus est. Cf. ibi T. H. — Secundum eandem rationem ait Heliodorus II. p. 108. ἐπι πολυ τε τοις σωματος ὀφθαλμοις, τους της ψυχης ἀντισησας, το τελευταιον ἡττηθεις. Ex hac Stoicorum disciplina profluxit etiam illud quod Xenophon pag. 26. scribit. ἐχουσιν ἐξουσιαν μου του σωματος, την δε ψυχην ἐλευθεραν ἐχω. Ubi forte melius et concinnius. της δε ψυχης ἐλευθεριαν ἐγω. — Ut de Lucretia Val. Maxim. L. 6. C. 1. *Hujus feminæ quid aliud quisquam quam corpus in potestatem hostium venisse dicat? Nam neque animus vinci, nec pudicitia capi potuit.* et Maxim. Tyr. Dissert. IX. ubi Socrates το μεν σωμα παρειχεν, την δε ψυχην ὀυ παρειχεν. Cf. Putman. Adverf. Jur. Univ. pag. 153. — Sed hæc non hujus loci. — Quod paulo ante dixerat Habrocomes, ὀυκ ἐσομαι καλλιων Ἐρωτος, illud in κρειττων recte mutari vult

Hemst.

Hemft. —— Cui asfentitur Locella. Nec damnare illud debuerat Abresch. Vindicat enim ufus Eroticorum. Achill. Tat. I. p. 21. *μη κρειττων ἐι του θεου. Tune Apolline, qui amori fuccubuit, fortior?* —— Heliod. II. p. 107. *γινεται δη κάμου κρειττων.* —— Unde et in Xenophonte ita legendum dudum videram. ——

Pag. 6. *ὀυκετι δε καρτερων, ῥιψας ἑαυτον ἐις γην, Νενικηκας, ἐιπεν, Ἐρως; μεγα σοι τροπαιον ἐγηγερται καθ' Ἀβροκομου του σωφρονος. Ἱκετην ἐχεις, ἀσωτον, σον, ἐπι σε καταπεφευγοτα, τον παντων δεσποτην.*] *ὀυ καρτερειν, ὀυ φερειν* frequenter utuntur Erotici de iis, *qui amori refiftere diutius non posfunt.* In fq. nonnulla notabimus. Pro *ἀσωτον* Hemft. conjecerat *σωσον τον* et fq. Ego diu antequam hujus laborem videram, *ἀνασωσον τον* et fq. Nunc malim *ἱκετην ἐχεις ἀσωτον, fupplicem habes perditum* [Cf. Herald. ad Arnob. adv. Gent. pag. 273.] Ita fe olim ille *ἀνεραστος*, jam vero amore victus, et ideo fummopere indignatus, affectibusque indulgens, eleganter ipfe appellat. Tale autem *λογισμου και παθηματος* certamen defcripfere Charit. II. p. 28. et Achill. Tat. II. pag. 73. et Ovid. XIV. Met. a vs. 700. unde hæc notanda.

Viderat et totis perceperat osfibus ignes
Luctatusque diu, poftquam ratione furorem
Vincere non potuit ——

et deinde,

Non tulit impatiens longi tormenta doloris
Iphis, et ante fores hæc verba novisfima dixit.
Vincis Anaxarete! ——

Νενικηκας ἐρως, dixit Habrocomes. Apud Theocrit. Eid. A. —— *ταν βωταν νικω Δαφνιν.*

Pag. 6. *και ὀυκετι φερειν δυναμενη, ἐπεγειρει ἑαυτην*] Sic Ach. Tat. Lib. V. p. 289. *ὀυκ ἐνεγκων.* Charit. Lib. III. *Διονυσιος δε ἀποτυγχανων του Καλλιῤῥοης ἐρωτος, μηκετι φερων.* Theocrit. Eid. XXXIII.

λοισθιον ὀυκ ἠνεικε τοσαν φλογα τας Κυθερειας.

Abſolute etiam Herodian. I. 12. *τιτρωσκομενοι τοινυν και μη φεροντες, ἐς φυγην ἐτραπησαν.* Imitati et Latini. Ut Terent. Eunuch. Act. I. Sc. I.

Te amare et ferre non poſse. Cf. Th. Munker ad Higin. pag. 314. Quare in Terentii l. l. emendationem Heumanni Poecil. T. II. pag. 476., recipiendam non esſe ſtatuo. Volebat ſcilicet.

Te amorem ferre non poſse. —— Utuntur et Erotici *ὀυ καρτερειν, κατεσχειν*, et *παθειν*. In quibus *ἑαυτον* aut *ἐρωτα* intelligi vix eſt ut moneam Anthia, ita pergit Xenophon, *ἐπεγειρει ἑαυτην. Se ipſa excitare conabatur.* Quod Cochio non perceptum, correxeram, admonitus loco Luciani in Conviv. *ἐφη ὁ Ζενοθεμις ἐπεγειρας ἑαυτον και φθεγγαμενος παμμεγεθες.* —— Et ſic Locella. ——

Pag. 6. *ἐιχον δε προ ὀφθαλμων τας ὀψεις τας ἑαυτων, τας ἐικονας ἐπι της ψυχης ἀλληλων ἀναπλαττοντες.*] Leve eſt, quod dicam. Sed, quod miror, omnes interpretes effugit. Legendum ſcilicet —— *ὀψεις τας ἀλληλων*, et *ψυχης ἑαυτων.* Vulgata enim, ſi, ut exſtant, vertas, menti auctoris contraria ſunt. —— *ὀψεις* numero plurali pro *ὀψις* utuntur Erotici. In Heliodoro plurima ſunt exempla. Præſto eſt ex Lib. I. pag. 52. *και πολυν ἐκ των ὀψεων θορυβον ἐπαγγελλομενος.* ——

Pag. 7. *ἐυχαι δε ἀυτοις ἑκατεροις ἠσαν προς την θεον κοινη. λανθανουσαι μεν, ἀλλ' ἐγινοντο ὁμοιαι.*] Male Cochius. *Vota quidem uterque apud Deam eadem inſciens faciebat.* Imo. *Vota quidem clam faciebant, erant tamen eadem.* Et ſic Locellam voluiſse vidi Homer. Il. H,

Τοφρ' ὑμεις ἐυχεσθε Δι Κρονιωνι ἀνακτι,
Σιγη ἐφ' ὑμειων, ἱνα μη Τρωες γε πυθωνται.
Ἠε και ἀμφαδιην.

Qui-

Quibuscum comparare ſoleo Tibullum, qui ſæpius Græcos imitatur. L. II. El. I.

— palam pecori, clam ſibi quisque vocet.
Aut etiam ſibi voce palam.

Charit. III. p. 56. *Διονυσος μεν ὀυν παντων ἀκουοντων ἐιπε την ἐυχην, Καλλιῤῥοη δε μονη ἐθελησε προς Ἀφροδιτην λαλησαι.* —

Pag. 7. *και το σωμα παν ἠφανιςο.*] *Omnis corporis valetudo abierat.* Ovid. Briſ. ad Ach. vs. 141.

— abiit corpusque colorque.

Higin. Poët. Aſtron. pag. 393. *Corporibusque recuperatis.* Cf. Interpr. ad Phædr. III. VII. — Verbum *ἀφανιζειν* illuſtrarunt Alberti Obſerv. pag. 56. et Raphel. in N. T. ex Polyb. et Arrian. p. 46. Pulchre utitur Schol. Theocrit. in Eid. II. 26. *ἀμαθυνοι.*] *ἀμαθον ποιησαι, ἀφανισαι.* — Et hoc deinde in Anthia quoque conſpiciebant parentes, *ἰδοντες καλλος μαραινομενον, την δε ἀιτιαν ὀυ φαινομενην της συμφορας.* Sic Ariſtæn. I. p. 62. *ἐντακεις δε τα μελη, και δυσθυμιαις μαραινομενος την χροιαν, και το βλεμμα δεινως ὠρακιων ἐδεδιει τω τεκοντι φανηναι.* Id. p. 86. vocat *σωματος ἀφανη ἀλγηδονα.* Ovid. Cydip. Acon. vs. 13.

Languor enim cauſis non apparentibus hæret.

et deinde,

Cauſa latet, mala noſtra patent.

Propert. II. 1.

Quippe ubi nec cauſas nec apertos cernimus ictus,
Unde tamen veniant tot mala coeca via eſt. —

Hæc ideo hic dedi, ut omnis meæ commentandi rationis exſtet ſpecimen. —

Pag. 9. Και ταφος ἀμφοτεροις θαλαμος. και πυρ ἀϊδηλον,
Και ποταμου Νειλου παρα ρευμασιν. — — —

Hæc pars eſt oraculi, verſibus hexametris redditi, quod et multis modis eſt corruptum, et, ſi ad nos integrum perveniſſet, poëtica elegantia ſe non multum commendaſſet.

Vates enim isti lucri faciendi, quam poëtandi erant peritiores. Cum ταφος ἀμφοτεροις θαλαμος Cf. Ovid. Hyperm. Lync. ——

In thalamos læti, thalamos sua busta, feruntur.

et Charit. pag. 79. Βακτρα τε και Σουσα λοιπον ὀικος και θαλαμος. Achill. Tat. I. p. 49. ταφος μεν σοι, τεκνον, ὁ θαλαμος. γαμος δε ὁ θανατος. —— Quæ sq. ποταμου Νειλου aperte corrupta sunt. Νειλου abesse debet. Loc. ἱερου. Tresl. δεινου. mihi ξεινου aut κλεινου in mentem veniebant. Neque tamen faciebant satis. Νειλου a librariis adjectum, aliusque vocis locum occupasse constat. Notavit hoc etiam Abreschius. Quare sic legendum puto.

Και ποταμου ςαυρος παρα ρευμασιν. ——

Narrat in sq. auctor [Lib. IV. pag. 56.] Habrocomam ad ripam Nili cruci esse affixum, ignemque ibidem ei paratum. ——

Pag. 9. μετα ταυτα δε και ἡ Ἀνθια ἡδετο et sq.] Forte. μεγα ἀυτη δε και ἡ Α. ἡδετο, ὁτι κ. τ. λ. —— Abresch. κατα ταυτα.

Pag. 11. ἀπασαν δε την κομην τοις ἀυτης ὀφθαλμοις προσετιθει, και τους ςεφανους ἀνελαμβανον.] Locus difficilis. Hemst. legit ἀνελαμβανε. et pro ἀναδευειν poni arbitratur. At hanc hujus vocis adeo minus usitatam significationem adhibuisse Xenophontem non credo. Neque Locellæ plene hæc satisfaciunt. Equidem huic loco hunc sensum addo, qui est in hoc Propertii I. 3.

Et modo solvebam nostra de fronte corollas,
Ponebamque tuis, Cynthia, temporibus.

et Long. Pastoral. I pag. 197. ὁ μεν ὀυν την πιτυν ἀπο της κεφαλης ἀρπαζων, ἀυτος ἐςεφανουτο, προτερον φιλησας τον ςεφανον. De voce tamen, quæ huic significationi apta sit, adhuc ambigo. ——

Pag. 12. και τα πρωτα της Ἀφροδιτης ἐρωτων ἀπηλαυον.] H. conj. ἐρωντες. Loc. se meliorem ex Cod. restituisse ait nem-

nempe των της et sq. Malim tamen των της 'Αφροδιτης ἐργων. Achill. Tat. L. IV. pag. 237. το μεν γαρ ἐργον 'Αφροδιτης ὁρον ἐχει και κορον. Huic loco simile est illud Heliodori p. 33. κορος γαρ ἐρωτος των ἐργων το τελος. Quod non intellexit interpres Polonus vertens. *Amoris enim, quo res prosequimur, finis est satietas.* Imo. *perfectio operis* [ἐργου της συνουσιας.] *est satietas amoris.* Rectius et hoc viderat Bergler. ad Alciphr. p. 203. —— Cæterum ἐργον et ἐργα longe plurimis substantivis addunt Græci, quod quidem pervulgatum est. Cf. tamen Lennep. ad Coluth. vs. 8. et Schrad. ad Musæum p. 228. —— Cogitaveram Xenophontem l. l. etiam ὀργιων, potuisse scribere, illud etiam hoc sensu teritur. Achill. Tat. IV. 219. μεχρι ποτε χηρευσομεν των της 'Αφροδιτης ὀργιων.

Pag. 12. ἀπολαυσαντες ἀλληλων, ὡν ἐπεθυμησαν χρονων, καλων.] F. ὡν ἐπεθυμησαν χρονον πολυν. Solent sæpius καλος et πολυς permutari. Hemst. ὡν ἐπεθυμησαν χρονον, καλων. At, inquit Loc., duplex genitivus ab ἀπολαυειν derivari nequit. Neque illud opus est. ἀλληλων est a καλων. Ut alibi ψυχη ἀλληλων et Sim. Eadem ratio est in Joseph. A. I. IV. V. της του πολεμου ἡδονης ἀπολαυειν. et Ach. Tat. I. p. 33. ὀυπω σου των δωρων ἀπηλουσα. — Cæterum ἀπολαυσιν ἀλληλων est ap. Charit. II. p. 34. Et notum est hæc in amoris fructu frequenter usurpari.

Pag. 15. και τι ταυτα φησιν 'Αβροκομη πεπιστευκας, ὁτι, ἐαν ἀπαλλαγωσου, περι ἀνδρος ἐτι κατ' ἐμου σκεψη] Cochius dissimulando loci difficultatem vitavit. Loc. ita reddidit. —— *Ut si abs te distrahar, etiamnum de marito, quod ad me attinet, cogitaveris.* Et in Annot. κατα pro περι positum existimat. —— Rectius Hemst. macula hæc non carere putat. Ego sic tentavi. —— περι ἀνδρος ἐτι κατ' ἐμου σκηψη. —— Ut σκηπτεσθαι κατα τινος περι ἀνδρος *viri aliquem insimulare* notet. —— Deinde et in mentem venit, —— περι ἀνδρος ἐτι κατ' ἐμου σκεψομαι. ——

Ut

Ut ſi a te diſtrahar, etiam de alio marito mecum cogitavero. —— Eamque conjecturam priori præfero. Sic et Achill. Tat. L. VI. pag. 389. *σκεψαι κατα σου τι ἀμεινον. Tecum delibera quid optimum factu ſit.* Et ſic ipſe Xenophon pag. 70. —— *ἐβουλευετο δε καθ' ἀυτης, ὅπως τιμωρησεται την δοκουσαν ἐπιβουλευειν τοις γαμοις.* —— Quod recte Cochius. *Secum ipſa conſuluit.* —— Nec video rationem, quare Locella, qui Cochii interpretationem laudat, legi velit, *καθ' ἀυτην.* et ita fere edidisſet. —— Cf. illius Annot. pag. 270. Ita autem pergit Anthia —— *ἥτις ὀυδε ζησομαι την ἀρχην ἀνευσου.* Cf. Alciphron I. Ep. 36. *ζην γαρ χωρις ἐκεινης μη δυνασθαι.* Et I. 39. *ὀν φιλεις ὀυτως, ὡςε μηδε ἀκριβως ἀυτου διαζευχθηναι δυνασθαι.* Pro *ἀκριβως*, quod corruptum etiam tentat Bergl., forte leg. *ἀκαρως* i. e. *βραχυ τι.* —— In formula *την ἀρχην*, etiam poſt v. d. obſervationes, plurimæ Latinæ interpretationes ſunt corrigendæ.

Pag. 15. *και ὁ καιρος ἀυτων ἐποιει τους ὁρκους φοβεροτερους.*] Nox enim erat, quæ tum neſcio quam formidinem et ſacrum horrorem incutiat. Notum eſt Horatii illud.

Nox erat et coelo fulgebat Luna ſereno
Inter minora ſidera,
Quum tu magnorum numen læſura Deorum,
In verba jurabas mea.

Præterea *μακαρων τοι νυκτες ἑασσιν* ut inquit Heſiod. Op. et D. vs. 730. ubi vid. Græv. ——

Pag. 16. *τη δε δευτερα ἐπεπαυτο μεν ὁ ἀνεμος, γαληνη δε, και ὁ πλους βραδυς, και ναυτων ραθυμια, και ποτος ἐν τουτω και μεθη, και ἀρχη των μεμαντευμενων.*] *Poſtero die ventus remiſit, mare erat tranquillum. Deinde nautarum deſidia, et potatio interim et ebrietas. Et hoc erat initium prædictionum.* Oratio eſt concitata, facti celeritatem quaſi adumbrans. —— Omnia bene cohærent. Et nemo difficultatem hic quæſivit, niſi Interpres Bipontinus; qui

qui legit, *και ναυτων ραθυμια, και μεθη ἡ ἀρχη των μεμαντευμενων*, et ejicit, *και ποτος ἐν τουτω*, et sq. *και* in *ἡ* mutavit. Quo facto fanum locum mutilavit. Eleganter primum eſt tarda navigatio; ſequitur nautarum deſidia, non enim erat quod agerent, deinde potare incipiunt, hinc, ut modum ſervare nequeunt iſti homines, ebrietas orta. ——

Pag. 16. Τω δε 'Αβροκομη ἐφιςαται γυνη ὀφθηναι φοβερα, το μεγεθος ὑπερ ἀνθρωπον, ἐσθητα ἐχων φοινικην. ἐπιςασα δε, την ναυν ἐδοκει καιειν et ſq.] Hic locus, ſi ſic interpungatur omnino mihi integer esſe videtur. Poſt 'Αβροκομη deësſe *ὀναρ* ſuſpiceris. Ut ap. Lucian. *ἐδοξεν ὀναρ ἀυτω ἐπιςαντα 'Αλεξανδρον.* Joſeph. A. J. I. 19. *ὀναρ δε ὁ θεος ἀυτω ἐπιςας.* Achill. Tat. I. p. 15. *ὀναρ ἐδοκουν συμφυναι τη παρθενω. ἐφιςαται δε μοι γυνη φοβερα και μεγαλη.* Abreſch. *κοιμωμενω* ſupplet. —— Poſt *ἐφιςαται* recte ſequitur *ἐπιςασα δε.* Sic ipſe Xenoph. L. II. p. 30. *και ἀυτω ὀναρ ἐφιςαται* —— et deinde *ἐπιςαντα δε τω δεσμωτηριω.* Quamquam ibi addatur ſubſtantivum. —— Sed abſolute et alii. V. g. Long. Paſt. I. p. 5. —— *τη πετρα προσηλθειν, ὡς ἐκει ληψομενος ἀυτην· ἐπιςας δε,* —— Loc. jungit *ἐπιςασα δε την ναυν* i. e. *navem ſiſtens*, et in *ἐδοκει καιειν* iterum vult *ναυν* intelligere. Quod poſtremum inprimis, durum mihi videtur. —— Cæterum *το μεγετος ὑπερ ἀνθρωπον* eſt ſecundum veterum opinionem. Virg. II. Aen. de Creuſa, Aeneæ apparente.

—— et nota major imago.

unde Juvenal. Sat. XIII.

Te videt in ſomnis, tua ſacra et major imago
Humana turbat pavidum.

Charit. L. II. *και γαρ ἐιδον ἀυτην ἐναργως μειζονα τε και κρειττονα γεγενημενην.* ——

Pag. 17. *τελευταιον δε* [*ἠν μεν περι μεσον ἡμερας, ἐκειντο δε παντες ὁι ἐν τη νηι ὑπο μεθης και ραθυμιας, ὁι μεν καθευδοντες, ὁι δε ἀλυοντες*] *ἐφιςανται δε* et ſq.] Κεισθαι

ὑπο μεθης jungenda ſunt. Nec pendere illud ab *ἀλυοντες* aut *καθευδοντες* arbitror, ut fecere interpretes. Sic Polyæn. VIII. Strat 25. *πολυν ἀφυσαμενοι τον ὀινον, ὑπο μεθης ἐκειντο.* Id VIII. 36. *και παντες ἀνεκειντο μεθῃ και θυμηδια.* Long. III. p. 85. *τω δε ἀιματι κεισεται πολλω, ὡσπερ πεφονευμενη.* Sæpius et additur adjectivum particip. v. g. Xenoph. p. 10. et 51. *παρειμενος.* —— Illud *δε* h. l. in *δη* mutandum omnino non videtur. Aeque enim atque *δη* ad orationem abruptam repetendam uſurpatur. Maxim. Tyr. Diſſertat. XXVII. *Φερε ἐρωμεθα το δαιμονιον*, et multis interjectis, *ἐρωμεθα δε.* Cf. Devar. De Partic. L. G. p. 130. et Wyttenb. in Annot. ad Select. Princip. Hiſtor. p. 409. —

Pag. 19. *ἑωρα δε και τον Ἀιθιας ἐρωντα. ἀλλα και το βιαζεσθαι χαλεπον ἀυτω κατεφαινετο. ἐδεδοικει γαρ μητι ἑαυτον ἐργασηται δεινον.*] Pro *ἐρωντα* melius *ἐρωτα.* In eadem re Long. III. p. 81. mulier amans Daphnin —— *ἐιπειν δε τι ὠκνει, τον χλοης ἐρωτα καταμαντευομενη·* Illud *ἐδεδοικει*, pro *ἐδοκει*, [et ſic Hemſt.] tribus perquam ſimilibus Eroticorum locis confirmaveram. Long. III. Paſt. —— *Φοβουμενη μη τελεως ἀπελπισας ὁ Δαφνις τον γαμον, τολμησειε τι θανατωδες.* Charit. III. pag. 55. *μη ἀρα τι δεινον ἑαυτην ἐργασηται.* Heliod. II. pag. 68. *δεδιως τε μη τι κακον ἑαυτω ἐργασηται.* Ubi, ſi uſum Eroticorum conſulas, legendum *ἑαυτον* dicas. ——

Pag. 20. *δει δε σε τῃ ψυχῃ παντα λογισασθαι, και ϛεργειν τον κατεχοντα δαιμονα.*] *ϛεργειν τον κατεχοντα δαιμονα.* eſt *præſentem fortunam, ut potes, ferre.* Sophocleum illud eſt ap. Stobæum p. 579.

μη σπειρε πολλοις τον παροντα δαιμονα.

Hinc *κατα δαιμονα fato quodam.* Parthen. Erotic. Cap. IX. ubi mireris interpretantem —— *circum numen aliquod.* Anton. Liber. I. *ἐτελευτησε κατα δαιμονα.* Id. VIII. *Ἐυρυβατης δε κατα δαιμονα ἐκ της Κουρητιδος ἀπιων.* Cf. Valken. ad Hippol. p. 251. — Nec illud elegantia caret quod

κα-

κατεχοντος δαιμονος meminerit. Sic et Achill. Tat. VI. p. 389. ἐα με μετα της ἐμαυτης συντριβεσθαι τυχης, και του κατεχοντος με δαιμονος. Atque h. l. non parum facit ad elegantem Hemſt. conjecturam firmandam, legentis in l. l. Xenophontis pro τη ψυχη, τυχη. Favet et Heliod. I. p. 30. ἐκεινα μεν τη τυχη λογιςεον. Qui forte locus eſt, quem unde ad Lucianum adſcripſerit Bourdel. neſcit Locella pag. 178. Cæterum κατεχειν et alibi ſic utitur Epheſius. ut pag. 74. και κατεχειν με ἐπειρατο. ſc. malus quispiam δαιμων. et in ſq. ἀλλοτε ἀλλης ὑπο της συμφορας κατεχομαι. Illud quidem ibi κατεχομαι [quod deinde in Cod. Flor. repertum eſt] diu antea pro aſteriſcis, in edit. Londin. poſitis, ſupplendum videram. Xenophon Græcus in Sympoſ. Cap. I. §. 10. παντες μεν ὀυν ἐκ θεων του κατεχομενοι, ἀξιοθεατοι δοκουσιν ἐιναι. Hinc facile reſtituatur Parthen. Erotic. Cap. IV. λεγεται δε ταυτην ἐκ του κατεχομενην θεσπιζειν περι των μελλοντων. Th. Gale jam conjecerat θεου. Leg. ἐκ θεων του. Sophocl. Oedip. Colon. vs. 38.

τις δ' ἐς' ὁ χωρος, του θεων νομιζεται. ——

Pro κατεχεσθαι in N. T. etiam ἐνεχεσθαι notarunt Commentatores. ——

Pag. 26. ἐχω μεν, Φησιν, 'Αβροκομη, την ἐυνοιαν την σην, και ςεργεσθαι διαφεροντως ὑπο σου πεπιςευκα.] Legendum forte δεχομαι μεν, Illud ἐχω, etiamſi per *novi quidem* explices, durum eſt. Quid? quod ſequitur ſe de amore illius non dubitare. Polyb. p. 64. ἐπαινεσας και δεξαμενος την προθυμιαν. Plutarch. Vit. Camilli. δεχεσθαι την προθυμιαν αυτων. Sæpiſſime δεχεσθαι et ἐχομαι confuſa a librariis notum eſt.

Pag. 27. ἠν δε τα γεγραμμενα.] Inferendum τοιαδε. Ut recte monuit Tresling. Sic et Xenophon paulo ante. Et Heliod. II. Aeth. και ἠν γεγραμμενα τοιαδε. Ach. Tat. I. p. 15. και ἠν τα γεγραμμενα τοιαδε.

Pag. 29. Ἀνθια δε παντα πενθος ἠν.] Loc. cum Abresch. Ἀνθια dativum esse vult. Ego nominativum præfero. —— Apud Meleagrum in Epigr. Cupido dicitur παντα τερας. Idem quod παν τερος. Nam παντα pro παντως usu satis tritum est. Paris ap Lucian. in Jud. Dear. το παν βουκολος. Clem. Alex. Protrept. p. 7. Ἰωαννης το παν γεινεται φωνη προτρεπτικη. Cf. Valk. ad Theocrit. p. 416. cujus est. —— 'χωνηρ ὀξος ἀπαν. —— In Xenophonte utrum legatur παντα, παν, an πασα, nil interesse puto. Ita enim solent Græci, qui et ὁλος sic utuntur. Achill. Tat. L. I. vocat hominem valde vulneratum ὁλον τραυμα. et Lib. IV. hiantem crocodilum ὁλον σομα. —— Aristæn. I. 1. ἐνδυμενη μεν ἐυπροσωποτατη, ἐκδυσα δε ὁλη προσωπον φαινεται. — Quod vero etiam πασα legi posset, confirmant Aelian. V. H. VII. VI. πας γαρ μετωπον ἐιμι. Ut ap. in Plautum in Asinar.

Qui ossa atque pellis totus est.

In Herodoto utrum πας ἐςι ἀνθρωπος συμφορη an παν præferendum, multis disputat Horreus Anim. Cap. VI. —— Hoc loquendi genere quum et Herodotus usus esse videatur, nescio quare Locella in Annot. elegans quidem at rhetoricum dictum putat, neque Xenophontem Ἀνθια [nom.] παντα πενθος ἠν reliquisse credat, quum plano scribendi genere utatur. —— In eadem videtur esse opinione Pierson. Verisim. pag. 96. —— qui quum Alciphroni, φαινεται δε ὁλος προσωπον restituisset, tamen hanc ρησιν sibi nimis argutam et sophisticam videri ait. —— Sit sane arguta —— At ab Alciphrone adeo non aliena, ut talia etiam ultro captarentur ab eo, ——

Pag. 30. ἀλλ' ὀμνυω σοι τον ἀμφοτερων δαιμονα.] Int. *juro per utriusque nostri genium* — Mihi magis placet, — *per ipsas calamitates quas ferimus.* —— Ap. Ovid. est —— *per ego ipsa pericula juro.* —— Achill. Tat. V. pag. 329. μα την παρουσαν τυχην. Quodsi tamen per *genium* δαιμονα istum

istum durum cogites, non multum refert. —— Heliodor. I. p. 51. *και δαιμονι τω την ἀρχην λαχοντι τον ἡμετερον ἐπιτροπευσιν ἐρωτα.* Alciphr. III. 49. *ω δαιμον, ὁς με κεκληρωσαι και ἑιληχας, ὡς πονηρος ἑι.* —— Quod aperte ex Theocrito. Eid. IV. vs. 40.

'Αι αι τω σκληρω μαλα δαιμονος ὁς μ' ἐλελογχει.

Corruptus est in voce *λαγχανειν* Alciphr. p. 340. *ἐκ τουτων* [ex istis, quas cepi, avibus] *λαχων μοι τας πιονας και ἐυσαρκους, ἀπεσαλκα πεντε ἑικοσιν.* Leg. *λαβων σοι*, et post *ἐυσαρκους*, ut feci, distinguendum. ——

Pag. 30. *ὁ δε ὡς ἑιχεν, ἑαυτον ἐπι γης ριψας.*] Male Cochius *quo erat dolore percitus.* —— Sic enim substantivum additum oportuisset. v. g. *ὡς ἑιχεν λυπης.* Vertendum autem *sic ut erat.* —— Loc. *confestim. sine mora.* Quod fere eodem redit. Aliquis facit hoc vel illud, *ὡς ἑιχε*, sicut erat, nihil de habitu vestituque prius mutato. Herodot. L. I. ubi de Arione dicitur, eum *ριψαι ἑωυτον ἐις την θαλαττην, ὡς ἑιχε, συν τη σκευη πασῃ.* Quod A. Gellius N. A. XVI. 19. *Cum fidibus ornatuque omni, sicut stabat, canebatque, ejecit se procul in profundum.* Lucian. Necyom. *ἐπαναγει ἐις την ὀικιαν, ὡς ἑιχον, ἀναποδιζοντα.* Aelian. V. H. XIII. 2 ubi Macareus, *ἀπολιπων την τελετην, ὡς ἑιχε, συν ὀργῃ και θυμω ἐισεπηδησεν.* Pro et alii aliter. v. g. Apollod. II. IV. *ὁποιον ἑκασος ἐτυχε σχημα ἐχων.* Heliodor. VI. Aeth. *ὡς κατεληφθη σχηματος* et *ὡς ἑιχε σχηματας.* Ovid. v. Met. 600.

Sicut eram, fugio sine vestibus, altera vestes
Ripa meas habuit. ——

I. e. *γυμνη δε, ὡς ἑιχον, ἐφευγον.* Latina exposuerunt Freinsh. Ind. Curtii in voce. ut. Tennul. ad Frontin. Strateg. IV. 1. 28. Atque, si ex Græca forma conjiciamus, scribendum videtur, *sic ut*, quod jam Heum. T. I. Poecil. p. 391. — innuit. Cf. et Raphel. Observ. Philol. ex Xenoph. pag. 69. —— Itaque hæc Ephesii, *ἑαυτον, ὡς ἑιχε,*

ἐπι γης ῥιψας, explico per Achill. Tat. III. p. 177. ἐκειμεθα δε, ὡς ἠμεν δεδεμενοι. et Xenoph. Græcus in Hellenicis. κατεκλινθη ὀυν και ἀυτος, ὡσπερ ἐιχε, χαμαι. —

Pag. 31. και ἱκετευει κατοικτειραι και τηρησαι.] Hemst. ἀγνην excidisse suspicatur. Idque usus Xenophontis postulat. Unum adscribam locum pag. 69. τηρησαι ἀγνην, ἐς ὁσον ἀν ἀυτη θελησει. Verbis paulim immutatis dixit Achill. Tat. L. VIII. pag. 527. τηρησω δε σε παρθενον μεχρι περ ἀν σοι δοκῃ. Heliodor. IX. Aeth. ὡςε ἀγνην ἡμιν ἀχρι καιρου της θυσιας φυλαχθηναι. Heraclitus de Incred. ἀφθορον διατηρησαι τον Φρυξον. — Fere tamen est ut credam τηρειν et διατηρειν pro illibatum servare solum poni, quod, ex Xenophonte etiam nostro probare tentavit G. D'Arnaud Var. Conject. L. I. Cap. XXI.

Pag. 36. ἠν δε ὀυτε γυνη Περιλαω ὀυτε παιδες. και περιβολη χρηματων ὀυκ ὀλιγη. ἐλεγεν ὀυν προς την 'Ανθιαν, ὡς παντα ἀν ἀυτη γενοιτο Περιλαω, γυνη και δεσποτις, και παιδες.] Hæc semper suavissime dicta mihi visa sunt. Præiverat jam Homerus Il. Z. vs. 433.

'Εκτορ ἀταρ συ μοι ἐσσι πατηρ και ποτνια μητηρ
'Ηδε κασιγνητη, συ δε μοι θαλερος παρακοιτις.

Q. l. et usus est Max. Tyr. Dissert. VIII. — et imitati alii. Eurip. Orest. vs. 730.

— φιλτατ' ἡλικωκ ἐμοι,
και φιλων, και ξυγγενειας, παντα γαρ ταδ' ἐι συ μοι.

Dion. Halic. A. R. VIII. p. 521. ubi Veturia ad Coriolanum. ὀρφανον ὑπο του πατρος καταλειφθεντα παραλαβουσα νηπιον, διεμενον ἐπι σοι χηρα, και τους ἐπι σης καιδοτροφιας ἀνηντλησα πονους, ὀυ μητηρ μονον, ἀλλα και πατηρ, και ἀδελφος, και τροφος, και ἀδελφη, και παντα τα φιλτατα σοι γενομενη. Cf. Ovid. in Epist. Bris. ad Achill. vs. 51. et sq.

Tot tamen amissis, te compensavimus unum,
Tu dominus, tu vir, tu mihi frater eras.

Pro-

Propert. II. 14.

Quum tibi nec frater, nec sit tibi filius ullus,
Frater ego et tibi sim filius unus ego.

Q. l. forte ante oculos habuit Balthasar Castilioneus, poëta suavissimus.

Et data cum tibi sim utroque orba parente puella,
Solus tu mihi vir, solus uterque parens.

Et Secundus nostras.

Affinis, dominus, cunctaque solus eris.

Pag. 36. *ὀυκ ἔχουσα δε ὁ τι ποιησει βιαζομενω και πολλα ἐγκειμενω, δεισασα μητι και τολμηση βιαιοτερον, συγκατατιθεται μεν τον γαμον, ἱκετευει δε ἀυτον ἀναμειναι χρονον ὀλιγον, ὁσον ἡμερων τριακοντα, και ἀχραντον τηρησαι, και σκηπτεται.*] Hunc locum integrum ita rendere tentavi, ut legatur, *συγκατατιθεται μεν, και σκηπτεται τον γαμον, ἱκετευει δε* et sq. Verba enim *και σκηπτεται* eo loco, in quo in editis leguntur, recte intelligi nequeunt. Hemst. legebat, *και σκηπτεται τι.* Loc. *και σκηπτεται μεν ἡ 'Ανθια.* Quod quare melius judicet editor Bipontinus non video. — Anthia, inquit Xenophon, vim timens, se Perilao assentire, nec a nuptiis alienam esse simulat. *Σκηπτεσθαι γαμον* est, ut ap. Long. *προφασιν*, ap. Plutarch. *ἐκςασιν Φρενων*, ap. Joseph. *νοσον*, et similia. — Itaque spe nuptiarum cupidum amantem lactabat, sperans interea fore ut, *κατα δαιμονα τινα*, hoc negotio expediretur. Eadem ratione apud Heliodorum sæpe rem gessit Chariclea. Huic meæ conjecturæ ut magis fideam, est, quod Hemst. verbum excidisse monuit, quo illud significetur, quod Anthia *ἐσκηπτετο.* Quamvis absolute interdum reperiri non negandum videatur. Apposite Cicero ad Atticum L. XVI. Ep. 9. — *Ille urguet, ego σκηπτομαι. Non confido ætati.* — Sic etiam non opus est ut *συγκατατιθεσται* cum accusativo *γαμον*, hic positum arbitremur; quum aut sine casu, aut cum tertio reperiatur. Locella duo exempla cum

cum accusativo adfert, sed sequamur potius usum Eroticorum, et ipsius Xenophontis. —— Cf. Heliodor. VII. p. 309. et alibi sæpissime. Charit. L. VII. p. 118. Ach. Tat. p. 39. Nam *συγκατατιθεσται* et *συντιθεσται* apud Eroticos idem est. Cf. porro Alberti Observ. p. 201. L. Bos in Ellipsf. Græc. et ad Thom. Magistr. ——

Pag. 37. *ὀυ προ πολλου του ἀντρου.*] *Non longe ab antro.* Cf. Polyæn. VIII. Strat. C. 32. §. 3. ubi Cæsar Helvetios effugere se simulabat. Quare hic magna eum fiducia persequebantur. Quum vero Rhodanum transmittere vellent, Cæsar *ὀυ προ πολλου ἐςρατοπεδευσατο. Non procul inde castra posuerat.* Male Interpres —— *non multo ante.* —— Aliud exemplum ex Dion. Halic. dedit Tresling. —— quo et utitur Locella. Itaque in Xenophonte nil mutandum. Voluit autem Abresch. aut *ὀυ προ πολλου ἀλόντος του ἀντρου*, aut *ὀυ πορρω που του ἀντρου.* ——